

LBRIS

We know
books

LILIANA TRIF

*... și cuvântul
s-a făcut poem*

Cuvânt-înainte de
DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN

Cluj-Napoca

2023

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i> de Dumitru Constantin-Dulcan.....	5
la început a fost cuvântul și cuvântul s-a făcut poem	13
Partaj democratic	14
Să prinzi rădăcini îți doresc.....	15
Cine sunt eu?	16
Par(curs).....	17
Noapte magică	18
Sânziene și povești.....	19
lecții (in)utile.....	20
Nu sunt a lumii.....	21
Străjerii inimii	22
să fii copac e pură dăruire	24
Din ce în ce mai rar.....	25
Drumul mătăsiilor.....	26
Păpuși de porțelan cu gene false.....	27
Știi cine ești?.....	28
Primul nostru Crăciun	30
Prăfuit	31
În viața asta sau în următoarea.....	32
Răbdare.....	33
Imposibil de citit	34
Cu mănuși	35
Din gând în gând	36
un alt fel de geometrie	37
Noi n-am scris poezie, noi am ars	39

Blestem	40
Buna Vestire.....	41
Iubirea mea târzie.....	42
Capriciu	43
Adevărul despre îngeri.....	44
Regăsire.....	45
În stepele luminii	46
Doar inima urmează drumul	47
Îngăduie-mi, Doamne!	48
Lunea curată.....	49
Karenina	50
Pe partea ta de cer să fie soare.....	52
Mozaic	53
O sută de interogații.....	54
<i>aqua selene</i>	55
Mai am verde	57
desprimăvărează-mi ochii	58
Fantezie de iarnă	60
Când tăcerea mă strigă pe nume.....	61
Noaptea solstițiului de ceară.....	62
pasărea măiastră.....	63
Un joc de șah e viața.....	65
Aroganță	66
Viața ca o parodie amară	67
<i>time's up</i>	68
Îmi va lua mult timp	70
Sentița ninsorilor târzii.....	71
deșertica pereche	72
Nimbul meu	74
Poveste despre tine	75

să ridicăm praful în urma noastră	76
Scara inimii	78
Antidepresiv	80
Prizonierat oniric.....	81
Bolnavi de egoism	82
Ai stins lumina, Doamne?	84
Viața ca un plagiat.....	85
Să ne-ntâlnim în timp de pace.....	86
Spovedanii nocturne.....	87
Amanta lui Osiris	88
Vintage	89
fica penumbrei	90
particularități iremediabile.....	92
Ruga albelor ninsori	94
Trage cortina, iarnă!	95
(În)cerc	96
An sabatic.....	97
Pandemonizare.....	98
M-au așteptat magnoliile-acasă.....	99
Soare și lavandă.....	100
Brodează-mi giulgiul cu magnolii	101
Gând primăvărativ.....	102
Tu ai un fel al tău de-a fi al meu.....	103
E inima un rug pe care ard	104
„Fără iubire nu sunt decât un clopot dogit”	105
Pierderi colaterale	106
Împosibile vești	107
Descătușare	108
Îmbătrânește Albă-ca-Zăpada	109
Mai tare decât piatra.....	110

Armură.....	111
trans(formare)	112
Sunt forma ta de relief pregnantă	113
Nimic mai mult, nimic mai puțin	114
E iarnă pe-aici	115
Poteci spre noi.....	116
Dialog.....	117
La cumpăna unei idei	118
Curând, vor merge munții la culcare	119
Prioritar.....	120
A fost vară într-o luni	121
Povestea mea de dragoste supremă.....	123
Prea repede-mi vorbești de toamnă.....	124
Chihlimbar într-un pahar.....	125
Pierduți	126
In(acceptabil)	127
Locul unde Dumnezeu merge prin iarbă	128
<i>Gândul redactorului la facerea cărții .....</i>	<i>129</i>

la început a fost cuvântul
și cuvântul s-a făcut poem

*o să vină primăvara într-o zi,
îmi spuneau vrăbiile...
îndoielnică afirmație având în vedere că
ele nu pleacă nicicând spre zări mai calde*

*ascultă,
o să vină primăvara într-o zi,
așa, pe nesimțite,
îmi spunea vântul,
dar cine să-l creadă când el piaptănă,
cu aceeași nepăsare, toate anotimpurile*

*o să vezi,
primăvara o să vină într-o zi,
îmi șopteau toate,
dar nu le-am crezut.*

tu ești singura care mi-ai arătat că primăvara e aici
și Dumnezeu are ochii verzi.

Partaj democratic

Am ales s-alergăm pe un câmp plin de flori,
însă, fără să vrem, mai privim uneori
înapoi, așteptând să se-ntâmpile ceva
în speranța că *ieri* se mai poate salva

de la moarte... Și-acum mă întreb ce mai faci...
Am ales să fugim pe un câmp plin de maci
și sub tălpi să strivim sângeriul parfum,
însă, fără să vrem, ne întoarcem din drum

până-n punctul febril al destinului. Azi,
suntem două fântâni, mâine suntem nomazi,
alergăm prin deșert, prin furtuni de nisip,
doar de goana din noi să scăpăm nu e chip.

Una tu, una eu, democratic partaj,
să-mpărțim tot ce-avem e un act de curaj
și apoi s-alergăm pe un câmp plin de flori
cu speranța că-n vis ne-ntâlnim uneori.

Să prinzi rădăcini îți doresc

Nu te mâhni și-anunță-mă când vii
să-ți las deschisă poarta spre pădure,
acolo unde cerbii știu vorbi,
dar nu cumva, sub haină, o secure

să porți, că-ți jur, pe tot ce am mai sfânt,
te-or încolți din ascunzișuri lupii
și n-o să fie palmă de pământ
unde să fugi, se vor deschide stupii

și-albinele cu toate-n urma ta
s-or năpusti să-mi apere moșia.
Nu poți veni decât cu inima,
pășește-ncet, descoperă magia

potecilor ascunse sub ferigi
și iedera ce-ntinde înspre tine
tulpinile, dar nu cumva să strigi,
vorbește-i ca și cum vorbești cu mine.

Iar de vreo ciută-ți va ieși în drum
urmeaz-o cu încredere, iubite,
și poate-o să-nțelegi, măcar acum,
că-mi port izvorul prin poieni umbrite

de-un calm suprem. Așază-te-n pridvor,
smerenia pădurii să-ți dezmierde
picioarele și-apoi, în locul lor,
să-ți crească rădăcini și-un suflet verde.

Cine sunt eu?

Cine sunt eu? Mă definește ziua în care mi-ai zâmbit.

Îți amintești?

Mergeam cu ochii-nchiși pe malul mării, iar tu-mi strigai

în urmă „Cine ești?”

Ți-aș fi răspuns, dar măsuram apusul, căderea unui astru-n

ape reci,

și am tăcut crezând că întrebarea, ea însăși, e motiv destul

să pleci.

Dar n-ai plecat, pășeai pe-aceleași urme rămase-ntipărite

pe nisip

și mi-a fost greu să te alung, cu toate că te-am imaginat

în fel și chip

mergând într-o direcție opusă. „Cine ești tu, răspunde-mi,

cine ești?”

Mă definește noaptea-n care viața te-a smuls din mine.

Sigur ți-amintești!

Par(curs)

În minte, o zi blestemată
cu zarea aceea curbată
părând o lentilă concavă,
paharul umplut cu otravă,
obrajii și buzele roșii
în noaptea în care cocoșii
cântau a desfrâu și-a trădare,
statuile noastre de sare
zdrobite de dălți nemiloase,
sub sute de mii de angoase,
rămân definiții perfecte
în lumea cu-atâtea defecte.

Am mâinile pline de rouă,
tai visul și-acum pe din două,
mă satur c-un miez de-ntrebare,
răspunsul la fel mi se pare.
Deci nu mai am timp să-l descopăr...
Cu palmele tale-mi acopăr
și ochii, și gura fierbinte,
tăcerea din mii de cuvinte.
Voi scrie, cândva, o durere
pe care-ndulcind-o cu miere
s-o poți lectura dimineața...
Iubire, ce moarte e viața?

Noapte magică

Aici stau eu, în cartea cu povești,
Sub poart-aceea mică și boltită,
Pe pragul ei, condurii-mpăratești
Îmi amintesc c-am fost cândva iubită

De zmei și prinți reali, imaginari,
Ce-n paginile albe-și scriu destinul.
În grajdurile mele, armăsari
Mănâncă jar... Potcoava lor seninul

Îl poartă la galop spre undeva,
Pe unde nici cu gândul n-ați pătrunde,
În mijlocul pădurii, pe o stea,
Depart. Veșnicia în secunde

O poți schimba deodată, dacă vrei,
E-un magic truc, doar eu mi-l pot permite,
Când pașii mei pe flori, din trei în trei,
Dansează-n ritm de vals. Aici, iubite,

Mi-ai spus cândva că sunt povestea ta
Și te-am crezut că-mi strecurai prin gene
Argintul lunii. Cum să pot uita
Magia unei nopți de Sânziene?

Sânziene și povești

Galbene lumini pe pajiști, sub al soarelui alint,
se deschid a miez de vară. Pe poteca de argint
a pârâului ce-și pierde cursu-n sălcii care plâng,
trece dorul meu spre casă... Ielele dansează-n crâng,

despletite și nebune, ca fecioarele dintâi,
ce-au furat pe tălpi lumina și au pus-o căpătâi
fiilor de crai ce umblă prin păduri de neumblat,
prinși în vraja lor cea verde. Iartă-mă că te-am uitat,

printre flori de sânziene, adormit. La ce visai?
Poate ai hrănit cu aur cel mai mândru dintre cai,
dar pe iepele furtunii, fără șei și fără ham,
numai eu alerg, iubire, fulgere în brațe am

și mi-e sufletul poveste, trupul gol și părul ud,
țipetele Ghionoaiei încă-n urma mea se-aud...
Vraja nopților e-aceeași, chiar dac-am plecat să spun
altor veri romanța noastră și pe timp să mă răzbun.

lecții (in)utile

învățăm să trăim unul fără altul
facem acrobații prin aer
fără asigurări de viață
dar te rog să-mi scrii o tăcere pe umărul stâng
acolo unde arde încă
flacăra ultimului tău sărut

trecem unul prin gândul celuilalt
traversând prin locuri nepermise
plătim amenzi pe care nimeni nu le cuantifică
și ne rămânem datori de fiecare dată
pentru viața următoare

te binecuvântează în fiecare noapte
pentru că a binecuvânta
e sinonim cu a rosti cuvintele pe care nu le-ai spus la timp

eu te-am uitat
să știi
doar lacrimile mai erodează relieful de bazalt al inimii
prin defileul adânc gândul își face drum către tine
sau spre niciunde